

men jeg vil anse det for en bedre Ordning, at det udtrykkelig slaas fast, at Arbejdsløshedskasserne har Ret til at yde Barsepatienter Hjælp, men at der gives Ret til at faa den refunderet af Kommunen.

Der er en Bestemmelse i § 11, jeg ogsaa er glad for, — nej, det er ikke den i § 11, for den er jeg egentlig ikke saa glad for, men derom kan vi tale i Udvalget — der er en Bestemmelse i § 12, som jeg finder overmaade heldig, idet man ved den muliggør for en Mand, der faar Arbejde midt i Karenstiden, at de paabegyndte Spadseredage regnes ham til gode ved Karenstiden. Derved kommer man bort fra den Mistanke, der ellers kan hvile paa Arbejderne for, at de ikke er villige til at tage Arbejde. Karensdagene skrives ham altsaa til gode og lægges til de Arbejdsløshedsdage, han faar, efter at han er blevet færdig med det midlertidige Arbejde.

Der er ogsaa en anden Bestemmelse i § 12, jeg hilser med Glæde, det er den, der gælder Lærlingene. Saadanne unge Mennesker, der forlader deres Lære, har hidtil ofte været meget ugunstigt stillet. Det er desværre saaledes baade ved Handelen, Haandværket — og ogsaa Industrien, som jeg kommer til senere —, at man benytter unge Mennesker indtil en vis Alder, og naar saa saadan en Haandværkslærling bliver Svend, kan han gaa sin Vej og blive arbejdsløs. Det er jo et meget uheldigt Forhold. Ifølge § 12 kan saadanne Lærlinge indenfor et vist Tidsrum faa Adgang til at sikre sig Hjælp af Arbejdsløshedskassen. Jeg vil nu anse 6 Uger, som der er foreslaaet, for at være rigeligt, man maatte kunne give en kortere Frist. Men der er en anden Kategori af unge Mennesker — jeg tænker her paa Industrilærlinge eller de saakaldte Arbejdsdrengene — som man bør have sin Opmærksomhed henvendt paa. De maa ofte, naar de naar en vis Alder, 18 Aar, vige Pladsen for andre Arbejdsdrengene, idet der indtræder højere Løn for dem. Det er dette billige Kød, som Industrien skal bestaa ved. Den maa have billig Arbejdskraft, og naar saa de unge Mennesker naar en vis Alder, verfer man dem ud, for at de kan give Plads for et nyt Hold, og disse unge Mennesker er i høj Grad at beklage og næsten uheldigere stillet end Haandværkssvendene, der dog har noget bestemt at falde tilbage paa. Jeg vil derfor anse det for en Retfærdighedshandling at optage dem i Lovforslaget. — Jeg vilde ligeledes anse det for berettiget at sige, at de Fag, der har meget korte Arbejdsperioder og hyppige Arbejds-

perioder og deraf følgende lige saa hyppige Arbejdsløshedsperioder, kunde have Lov til at stryge hele Karenstiden, for de har Karenstid nok imellem de forskellige Arbejdsperioder, der er Tid nok for dem til at gaa ledige.

Der er saa i § 13 kommet en Bestemmelse ind, som jeg hørte den ærede foregaaende Taler (Moestrup), opholde sig ved, nemlig den sidste Sætning af Punkt 7, hvor der staar: „til Medlemmer, der vægre sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Bestyrelsens Skøn svarer til deres Evne, eller afvise et fra anden Side fremkommet Tilbud om saadant Arbejde“. Til saadanne maa der altsaa ikke ydes Understøttelse. Jeg tror, at man ikke helt har overvejet den sidste Sætning i denne Bestemmelse. Jeg finder det ganske naturligt, at et Medlem ikke kan vægre sig ved at overtage et Arbejde, der anvises ham af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor, idet jeg forudsætter, at der altid imellem kommunale Arbejdsanvisningskontorer og den paagældende Arbejdsløshedskasse maa være et naturligt Samarbejde, men det andet kan rigtignok aabne Adgang for store Misbrug.

I samme Paragraf er der kommet en anden Bestemmelse ind, som forekommer mig mindre heldig, nemlig en Bestemmelse, gaaende ud paa, at saavel Arbejdsgiverforeningen som De samvirkende Fagforbund og Kommunalbestyrelsen har Paataleret, naar de mener, at der uretmæssigt er ydet en Understøttelse. Jeg vil med det samme sige, at hvad Kommunen angaar, finder jeg det ganske i sin Orden, da den yder Tilskud til Kassen, at den har Paataleret, for øvrigt har den det vistnok i Forvejen, uden at det udtrykkeligt behøver at staa i Loven, hvilket jeg anser for godt. Jeg kan mindre forstaa, hvad Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund skal have med disse Forhold at gøre, thi man opnaar derved netop det modsatte af det, man vistnok tilsigter, i hvert Fald efter Motiverne. Der siges nemlig i Motiverne, at man er gaaet ud fra, at Overholdelsen af de nævnte Regler vil være af væsentlig Betydning for Tilstedeværelsen af sunde og rolige Arbejdsforhold. Jeg tror rigtignok, at den foreslaaede Bestemmelse vil afstedkomme akkurat det modsatte. Man vil netop føre Strid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ind i Arbejdsløshedskasserne derved, at man giver de to Parter Klageret og Paataleret til Nævnet og eventuelt til Ministeriet vedrørende Sager, som de mener,